

"মৰমৰসন্তানসকল –অবিনাশীজ্ঞান-ৰত্নইতোমালোককৰজাকৰিতোলে, এইখনহৈছেবেহদৰ (অসীমৰ)বিদ্যালয়,
তোমালোকেপঢ়িবআৰুপঢ়াবলাগে, জ্ঞান-ৰত্নৰদ্বাৰাজোলাঙাভৰপূৰকৰিতুলিবলাগে"

প্ৰশ্ন: কোনসকলসন্তানসকলোৰেপ্ৰিয়হয়? উচ্চপদৰবাবেকোনটোপুৰুষাৰ্থৰপ্ৰয়োজন?

উত্তৰ: যিসকল সন্তানে নিজৰ জোলাঙা ভৰপূৰ কৰি বহুতক দান কৰে তেওঁলোক সকলোৰে প্ৰিয় হয়। উচ্চ পদৰ বাবে বহুতৰ আশীৰ্বাদৰ প্ৰয়োজন। ইয়াত ধনৰ কোনো কথা নাই কিন্তু জ্ঞান ধনৰ দ্বাৰা অনেকৰ কল্যাণ কৰি থাকে। আনন্দময়ী আৰু যোগী সন্তানেহে পিতাৰ নাম উচ্ছল কৰে।

ওঁমশান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানক বুজায়। সন্তানসকলে জানে যে আমি এতিয়া উভতি যাব লাগিব, আগতে একেবাৰে জনা নাছিলোঁ। পিতাই সন্তানসকলক বুজায়, এওঁৰ বুজনিও এতিয়া নাটক অনুসাৰে শুদ্ধ যেন দেখা গৈছে। আৰু কোনেও বুজাব নোৱাৰে। এতিয়া আমি উভতি যাব লাগিব। অপবিত্ৰ কোনোৱেই উভতি যাব নোৱাৰে। এই জ্ঞানো এই সময়তে লাভ কৰে আৰু এজন পিতাই প্ৰদান কৰে। প্ৰথমে এইটো স্মৃতিত আনিব লাগে যে আমি উভতি যাব লাগিব। বাবাক আহ্বান কৰে কিন্তু একো জনা নাছিল। হঠাতে যেতিয়া সময় আহিল তেতিয়া বাবাৰ আগমন হ'ল। এতিয়া নতুন নতুন কথা বুজাই থাকে। সন্তানসকলে জানে যে এতিয়া আমি উভতি যাব লাগিব, সেইবাবে এতিয়া পতিতৰ পৰা পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। নহ'লে শাস্তিও খাব লাগিব আৰু পদো ভ্ৰষ্ট হ'ব। ইমান পাৰ্থক্য আছে যে যেনেকৈ তাত ৰজা আৰু কঙাল, তেনেকৈ তাত ৰজা আৰু কঙাল হয়গৈ। গোটেইখিনি পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভয় কৰে। এতিয়া পিতাই কয় যে তোমালোক নিজেই পতিত আছিল। সেয়েহে মোক আহ্বান কৰা। এয়াও এতিয়াহে তোমালোকক বুজোৱা হয়। অজ্ঞানকালত এইয়া বুদ্ধিত নাথাকে। পিতাই কয় যে আহ্বা যি তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে এতিয়া সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। এতিয়া সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'ব – এইয়াও চিড়িৰ (জখলা) চিত্ৰত বুজোৱা হৈছে। ইয়াৰ লগতে দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰিব লাগিব। এইখন হৈছে বেহদৰ বিদ্যালয়। বিদ্যালয়ত ৰেজিষ্টাৰ ৰখা হয় - ভাল, তাতোকৈ ভাল আৰু আটাইতকৈ ভাল। যি সেৱাধাৰী সন্তান হয় তেওঁলোক বহুত মিঠা হয়। তেওঁলোকৰ ৰেজিষ্টাৰ ভাল হয়। যদি ৰেজিষ্টাৰ ভাল নহয় তেন্তে তেওঁৰ উৎসাহ নাথাকে। সকলো নিৰ্ভয় কৰে অধ্যয়ন, যোগ আৰু দৈৱী গুণৰ ওপৰত। সন্তানসকলে জানে যে বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়ায়। প্ৰথমে আমি শূদ্ৰ বৰ্ণৰ আছিলো, এতিয়া ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণৰ হৈছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰাহ্মাৰ সন্তান আমি ব্ৰাহ্মণ, এইটোও বহুতে পাহৰি যায়। যিহেতু তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা, গতিকে ব্ৰাহ্মাকো স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। আমি ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হওঁ - এইটো নিচাও বাঢ়ে। পাহৰি গ'লে এইটো নিচা নাবাঢ়ে যে আমি ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হওঁ পিছত দেৱতা কুলৰ হ'মগৈ। ব্ৰাহ্মণ কুল কোনে স্ৰজিলে? ব্ৰাহ্মাৰ দ্বাৰা মই তোমালোকক ব্ৰাহ্মণ কুললৈ লৈ আনো। ব্ৰাহ্মণ সকলৰ এইয়া বংশ নহয়। সৰু কুল হয়। নিজকে এতিয়া ব্ৰাহ্মণ বুলি বুজিলে দেৱতাও হ'বাগৈ। নিজৰ ধান্দাত (পেচাগত কাম কাজত) লাগি যোৱাৰ বাবে সকলো পাহৰি যায়। ব্ৰাহ্মণ যে হয় এই কথাও পাহৰি যায়। ধান্দাৰ পৰা আজৰি হৈ পুনৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কোনো কোনোৱে ধান্দা আদিত বেছি মনোযোগ দিবলগীয়া হয়। কাম শেষ হোৱাৰ লগে লগে নিজৰ কথা। স্মৰণত বহি যোৱা। তোমালোকৰ লগত বহুত ভাল বেজ আছে, ইয়াত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰও আছে, ত্ৰিমূৰ্তিও আছে। বাবাই আমাক এনেকুৱা কৰি তোলে! বচ, এইয়াই হৈছে মনমনাভৱ। কাৰোবাৰ অভ্যাস হৈ যায়, কাৰোবাৰ নহয়। ভক্তিতো এতিয়া সম্পূৰ্ণ হ'ল। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এতিয়া বেহদৰ পিতাই তোমালোকক বেহদৰ উত্তৰাধীকাৰ প্ৰদান কৰে, সেয়েহে আনন্দিত হোৱা। কাৰোবাৰ ভাল লগন লাগি যায়, কাৰোবাৰ বহুত কম। হয় বহুত সহজ কথা।

গীতাৰ আদি আৰু অন্তত 'মনমনাভৱ' শব্দটি আছে। এয়া সেই গীতাৰে আখ্যান। কেৱল কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। ভক্তি মাৰ্গত যি দৃষ্টান্ত আদি আছে সেইবোৰ সকলো এই সময়ৰ হয়। ভক্তিমাৰ্গত কোনেও এনেকৈ নকয় যে দেহ ভাৱ ত্যাগ কৰা, নিজকে আহ্বা বুলি বুজা। ইয়াত তোমালোকক এই শিক্ষা পিতা আহিয়েই দিয়ে। এইটো নিশ্চয় আছে যে - দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা আমাৰ দ্বাৰাই হৈ আছে। ৰাজধানীও স্থাপনা হৈ আছে, ইয়াত যুদ্ধ আদিৰ কথা নাই। পিতাই এতিয়া তোমালোকক পৱিত্ৰতা শিকাইছে, সেয়াও আধাকল্প ধৰি বৰ্তি থাকিব। তাত ৰাৱণ ৰাজ্যই নাথাকে। বিকাৰৰ ওপৰত এতিয়া তোমালোকে বিজয় লাভ কৰি আছে। এইটো তোমালোকে জানা - আমি হ'বহু কল্পৰ আগতে যেনেকৈ ৰাজ্য স্থাপন কৰিছিলো, এতিয়া তেনেকৈ কৰি আছে। আমাৰ বাবে এই পুৰণি সংসাৰ শেষ হ'বলৈ গৈ আছে। নাটকৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। তাত সোণেই সোণ হ'ব। যি আছিল সেইয়া পুনৰ হ'ব, ইয়াত বিবুদ্ধিত হোৱাৰ কোনো কথা নাই। মায়া মচ্ছওৰৰ (মায়া

আৰু যাদুগৰৰ) খেল দেখুৱায়। ধ্যানত সোণৰ ইটা দেখিছিল। তোমালোকেও বৈকুণ্ঠত সোণৰ মহল দেখা পোৱা। তাৰ বস্তু তোমালোকে ইয়ালৈ আনিব নোৱাৰা। এইয়া হৈছে সাক্ষাৎকাৰ। ভক্তিত তোমালোকে এই কথাবিলাক নাজানিছিল। এতিয়া পিতাই কয় - মই আহিছো তোমালোকক লৈ যাবৰ বাবে। তোমালোকৰ অবিহনে অধীৰ হৈ পৰো। যেতিয়া সময় হয় তেতিয়া মই অধীৰ হৈ পৰো - এতিয়াই যাওঁ, সন্তানসকল বহুত দুখী হৈ আছে, মোক মাতি আছে। পুতৌ জনে যে এতিয়াই যাওঁ। নাটকত যেতিয়া সময় হয় তেতিয়া সংকল্প হয় - এতিয়াই যাওঁ। নাটকত বিষ্ণুৰ অৱতৰণ দেখুৱায়। কিন্তু বিষ্ণুৰ অৱতৰণতো নহয়ই। দিনে-প্ৰতিদিনে মনুষ্যৰ বুদ্ধি ব্ৰষ্ট হৈ যায়। একো বুজি নাপায়। আত্মা পতিত হৈ পৰিছে। এতিয়া পিতাই কৈছে - সন্তানসকল, পাৱন হ'লে ৰাম ৰাজ্য হ'ব। ৰামক নাজানে। শিৱৰ যি পূজা কৰা হয় তেখেতক ৰাম বুলি কোৱা নহয়। 'শিৱবাবা' বুলি ক'লেহে শোভা পায়। ভক্তিত কোনো ৰস নাই। তোমালোকে এতিয়া ৰস পাইছা। পিতাই নিজে কৈছে - মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকক লৈ যাবলৈ আহিছোঁ। পিছত তোমালোকৰ আত্মা তাৰ পৰা নিজেই সুখধামলৈ গুচি আহিব। তাত তোমালোকৰ সংগী নহ'ম। নিজৰ অৱস্থা অনুসৰি তোমালোকৰ আত্মা গৈ বেলেগৰ শৰীৰত, গৰ্ভত প্ৰৱেশ কৰিব। এনেকৈ দেখুৱায় যে সাগৰত আঁহত গছৰ পাতত শ্ৰীকৃষ্ণ আহে। সাগৰৰতো কথাই নাই। গৰ্ভত বহুত আৰামত থাকে। বাবাই কয় - মই গৰ্ভত নাযাওঁ। মইতো প্ৰৱেশ কৰো। মই সন্তান নহওঁ। মোৰ সলনি কৃষ্ণক সন্তান বুলি ভাবি অন্তৰ জুৰ কৰে। ভাবে কৃষ্ণই জ্ঞান দিলে সেই কাৰণে তেওঁক বহুত মৰম কৰে। মই সকলোকে লগত লৈ যাওঁ। পুনৰ তোমালোকক পঠিয়াই দিওঁ। তাৰ পিছত মোৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) পূৰা হৈ যায়। আধাকল্প কোনো পাৰ্ট নাথাকে। পুনৰ ভক্তি মাৰ্গত পাৰ্ট আৰম্ভ হয়। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে।

এতিয়া সন্তানসকলৰ কাৰণে জ্ঞান বুজা আৰু বুজোৱাটো সহজ। বেলেগক শুনালে আনন্দিত হ'বা আৰু পদো উচ্চ পাবা। ইয়াত বহি শুনিলে ভাল লাগে। বাহিৰলৈ গ'লে পাহৰি যোৱা। যেনেকৈ জেল বাৰ্ড (জেলৰ কয়দী) থাকে। কিবা নহয় কিবা দুষ্টামি কৰি জেললৈ গৈয়েই থাকে। তোমালোকৰো এনেকুৱা অৱস্থা হয়। গৰ্ভত প্ৰতিজ্ঞা কৰি পুনৰ তাৰ কথা তাতেই থাকে। এই সকলো কাহিনী ৰচিছে যাতে মানুহে কোনো পাপ কৰ্ম নকৰে। আত্মাই সংস্কাৰ নিজৰ লগত লৈ যায়। সেয়েহে কোনোবা সৰুকালতেই পণ্ডিত হৈ যায়। মানুহে ভাবে আত্মা নিৰ্লেপ, কিন্তু আত্মা নিৰ্লেপ নহয়। ভাল আৰু বেয়া সংস্কাৰ আত্মায়ে লৈ যায় সেইবাবেতো কৰ্ম ভোগ হয়। এতিয়া তোমালোকে পবিত্ৰ সংস্কাৰ লৈ যাবা। তোমালোকে পঢ়ি পুনৰ পদ পোৱা। বাবাইতো সকলো আত্মাকে একত্ৰিত ৰূপত ওভতাই লৈ যায়। বাকী বহুত অত কম সংখ্যকহে থাকিব। তেওঁলোক পিছত আহি থাকে। থাকেও সেইসকল যিসকল পিছত আহিবলগীয়া। মালা আছে নহয়। নম্বৰ অনুসৰি হৈ থাকে। বাকী যিসকল হ'ব তেওঁলোক স্বৰ্গতো পিছত আহিব। বাবাই কিমান ভালদৰে বুজায়, কাৰোবাৰ ধাৰণা হয়, কাৰোবাৰ ধাৰণা নহয়। অৱস্থা এনেকুৱা হ'লে পদো এনেকুৱাই পোৱা যাব। তোমালোক সন্তানসকল দয়ালু, কল্যাণকাৰী হ'ব লাগে। ড্ৰামাখনেই এনেকৈ ৰচা আছে। দোষ কাকো দিব নোৱাৰি। কল্পৰ আগত যিমান পঢ়িছিল সিমানেই পঢ়িব। তাতকৈ বেছি নহ'ব, যিমান পুৰুষাৰ্থ নকৰোৱা কোনো হীনডেটি নহ'ব। পাৰ্থক্য তেতিয়া হ'ব যেতিয়া কৰোবাক শুনাব। ক্ৰমানুসৰিতো হয়ই। ক'ত ৰজা, ক'ত কঙাল! এই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নই ৰজা কৰি তোলে। পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে কঙাল হৈ যাব। এইয়া বেহদৰ স্কুল। ইয়াত প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় আছে। ভক্তিত পঢ়াৰ কথা নাথাকে। তাত হৈছে অধঃপতিত হোৱাৰ কথা। বহুত শোভনীয় হয়। বাদ্য বজায়, স্তুতি কৰে, ইয়াততো শান্ত হৈ থাকিব লাগে। ভজন আদি একো নাই। তোমালোকে আধাকল্প ভক্তি কৰিলা। ভক্তিত কিমান প্ৰদৰ্শন কৰে। সকলোৰে নিজৰ নিজৰ পাৰ্ট আছে। কোনোবা তললৈ নামে, কোনোবা ওপৰলৈ উঠে, কাৰোবাৰ ভাগ্য ভাল, কাৰোবাৰ কম। বাবাই সকলোকে একৰস পুৰুষাৰ্থ কৰায়। পঢ়াও একৰস আৰু শিক্ষকো এজনেই। বাকী সকলো হ'ল মাষ্টৰ। কোনোবা ডাঙৰ মানুহে কয় - সময় নাই, কোৱা - ঘৰত আহি বুজাম নেকি? কিয়নো তেওঁলোকৰ নিজৰ অহংকাৰ থাকে। এজনক হাত কৰি ল'লে বেলেগৰ ওপৰতো প্ৰভাৱ পৰে। যদি তেওঁ কাৰোবাক কয় যে এই জ্ঞান ভাল তেন্তে এনেকৈ ক'ব যে এওঁৰো ব্ৰহ্মাকুমাৰী সংগ লগ লগি গ'ল, সেইকাৰণে কেৱল ভাল বুলি কয়। সন্তানসকলৰ যোগৰ শক্তি ভাল হ'ব লাগে। জ্ঞানৰ তৰোৱালত যোগৰ ধাৰ লাগে। আনন্দময়ী আৰু যোগী হ'লে নাম প্ৰখ্যাত হ'ব। নম্বৰ অনুসৰিতো হয়। ৰাজধানী হ'ব লাগিব। পিতাই কয় ধাৰণাতো বহুত সহজ। বাবাক যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমান প্ৰেম থাকিব। আকৰ্ষণ হ'ব। বেজি পৰিস্কাৰ হ'লে চুপ্তকৰ ফালে আকৰ্ষিত হয়। মামৰ থাকিলে আকৰ্ষিত নহয়। ইয়াতো এনেকুৱাই। তোমালোক পৰিস্কাৰ হৈ গ'লে প্ৰথম নম্বৰত আহি যোৱা। পিতাৰ স্মৃতিৰে মামৰ আতৰিব।

গায়ন আছে- বলিহাৰী গুৰু আপোনাৰ.....সেইকাৰণে কয় গুৰু ব্ৰহ্মা, গুৰু বিষ্ণু সেয়া বিবাহৰ বন্ধনত বান্ধোতা গুৰু মনুষ্য হয়। তোমালোকৰ বাগদান শিৱবাবাৰ সৈতে হৈছে, ব্ৰহ্মাৰ সৈতে নহয়। তেন্তে স্মৰণো শিৱকে কৰিব লাগে। দালালৰ চিত্ৰৰ প্ৰয়োজন নাই। বাগদান নিশ্চত হৈ গ'ল তেতিয়া ইজনে-সিজনক স্মৰণ কৰি থাকে গতিকে তেৱোঁ দালালি পাই যায়।

বাগদান কৰোৱা বাবেও পাব নহয় জানো। দ্বিতীয়তে আকৌ এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে, ধাৰলৈ লয় গতিকে তেওঁ আকৰ্ষণ কৰে। সেয়েহে সন্তানসকলকো বুজায় যে যিমানে তোমালোকে আনৰকল্যাণ কৰিবা সিমানে তোমালোকে পুৰস্কাৰ পাবা। এইয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা। আনক জ্ঞান দি থাকিলে আশীৰ্বাদ পোৱা যায়। টকা-পইচাৰ দৰকাৰ নহয়। মম্মাৰ ওচৰত যদিও ধন নাছিল, কিন্তু বহুতৰে কল্যাণ কৰিলে। ড্ৰামাত প্ৰত্যেকৰে পাৰ্ট আছে। কোনোবা ধনবানে ধন দিয়ে, মিউজিয়াম সাজি দিয়ে তেতিয়া বহুতৰে আশীৰ্বাদ পায়। ভাল ধনবানৰ পদ লাভ কৰে। ধনবান ব্যক্তিৰ ওচৰত দাস-দাসী বহুত থাকে। প্ৰজাৰ ভিতৰত ধনবানসকলৰ ওচৰত বহুত ধন থাকে পিছত তেওঁৰ পৰা ধাৰলৈ লয়। ধনবান হোৱাও ভাল। সেয়াও দুখীয়া সকলেই ধনবান হয়। বাকী ধনবানসকলৰ সাহস ক'ত! এই ব্ৰহ্মাই তৎক্ষণাৎ সকলো দি দিলে। এনেকৈ কয় - হাত যাৰ এনেকুৱা...(দিওঁতা) বাবাই প্ৰৱেশ কৰিলে সেয়েহে সকলো এৰি দিলে। কৰাচীত তোমালোক কেনেকৈ আছিল। ডাঙৰ ডাঙৰ ঘৰ, মটৰ, বাচ আদি সকলো আছিল। এতিয়া পিতাই কয় - আত্মা-অভিমানী হোৱা। কিমান নিচা থাকিব লাগে - ভগৱানে আমাক পঢ়ায়! পিতাই তোমালোকক প্ৰচুৰ খাজনা (জ্ঞান ধন) দিয়ে। তোমালোকে ধাৰণা নকৰা। লোৱাৰ সাহস নাই। শ্ৰীমতত নচলা। পিতাই কয় - সন্তানসকল নিজৰ জোলোঙা ভৰপূৰ কৰি লোৱা। তেওঁলোকে শংকৰৰ আগত গৈ কয় - জোলোঙা ভৰাই দিয়া। বাবাই ইয়াত বহুতৰ জোলোঙা ভৰপূৰ দিয়ে। বহিৰলৈ গ'লে খালী হৈ যায়। পিতাই কয় - তোমালোকক বহুত শ্ৰেষ্ঠ খাজনা দিওঁ। জ্ঞান-ৰত্নৰে জোলোঙা ভৰপূৰ কৰি দিওঁ। তথাপিও ক্ৰমানুসৰি নিজৰ জোলোঙা ভৰায়। তেওঁলোকে আকৌ দানো কৰে, সকলোৰে মৰমৰ হয়। নিজৰে নাথাকিলে দিব কি?

তোমালোকে ৪৪ৰ চক্ৰক ভালদৰে বুজিব আৰু বুজাব লাগে। বাকী যোগৰ ক্ষেত্ৰত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। এতিয়া তোমালোক যুদ্ধ ক্ষেত্ৰত আছা। মায়াৰ ওপৰত জয়ী হ'বলৈ তোমালোকে যুদ্ধ কৰা। উত্তীৰ্ণ হ'ব নোৱাৰিলে চন্দ্ৰবংশীলৈ গুচি যাবা। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে - বাবা, আপুনি কিমান সম্পত্তি দিয়ে। উঠোতে-বহোতে গোটেই দিন এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে তেতিয়াহে ধাৰণা হ'ব। যোগ হৈছে মুখ্য। যোগৰ দ্বাৰাহে তোমালোকে বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি তোলা। জ্ঞান অনুসৰি তোমালোকে ৰাজত্ব কৰা। এই পইচা আদিতো মাটিত মিলি যাব। বাকী এই অবিনাশী উপাৰ্জন সকলো লগত যাব। যিসকল সচেতন হ'ব তেওঁলোকে ক'ব আমি বাবাৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। ভাগ্যত নাথাকিলে পাই পইচাৰ পদ পাব। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) নিজৰ পঢ়া আৰু দৈৱী গুণৰ ৰেজিষ্টাৰ ঠিককৈ ৰাখিব লাগে। বহুত-বহুত মিঠা হ'ব লাগে। আমি ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ - এইটো নিচাত থাকিব লাগে।

(2) সকলোৰে মৰম বা আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে জ্ঞান ৰত্নৰে নিজৰ জোলোঙা ভৰপূৰ কৰি দান কৰিব লাগে। বহুতৰ কল্যাণৰ নিমিত্ত হ'ব লাগে।

বৰদান: পিতামৰমতনিজৰমূলদুৰ্বলতাকবলিদিওঁতাজ্ঞানীআত্মাহোৱা
বাপদাদাই দেখিবলৈ পায় এতিয়াও পাঁচ বিকাৰৰ ব্যৰ্থ সংকল্পৰ গৰিষ্ঠ সংখ্যকৰে চলে। জ্ঞানী আত্মা সকলোৰো কেতিয়াবা কেতিয়াবা নিজৰ গুণ বা বিশেষত্বৰ অভিমান আহি যায়, প্ৰত্যেকেই নিজৰ মূল দুৰ্বলতা বা মূল সংস্কাৰক জানেও, সেই দুৰ্বলতাক পিতাৰ মৰমত বলি দি দিয়া - এয়াই প্ৰেমৰ প্ৰমাণ। স্নেহী বা জ্ঞানী আত্মাইপিতাৰ মৰমত ব্যৰ্থ সংকল্পও বলিহাৰ কৰি দিয়ে।

স্লোগান: স্ব-মানৰআসনতস্থিতহৈসকলোকেসন্মানদিওঁতামাননীয়াত্মাহোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!